

«Եկե՛ք ինձի, բոլոր յոզմած ու բեռնաւորուածներ...»
Մասթնու 11.28

Մեպտեմբեր, 2022թ., N8 (140)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՄՍԱԳԻՐ

Սեպտեմբեր, 2022թ., N8 (140),
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Նեղությունունները պետք են մեր կյանքում.....	1
Ժամանակ էլ չկա.....	4
Եղբայրիկը.....	6
Սև փողերի տոկոսը.....	8
Վկայություն.....	11
Իմաստուն ծերունին.....	13
Աղքատ ընտանիքի մայրը.....	15
Հայրենի այբուբենը աղոթք է.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցեն՝ info@barilur.org

ՆԵՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ՊԵՏՔ ԵՆ ՄԵՐ ԿՅԱՆՔՈՒՄ

Միրելին՝ ր, Սաղմոս 84:6-7 խոսքերում գրված է, որ «Արտասուաց հովիտեն անցնելով աղբիւրի պէս կ'ընեն զանիկա. Առաջին անձրեն ալ օրհնութիւնով պիտի ծածկէ զանիկա: Անոնք զօրութենէ զօրութիւն կ'երթան, Մինչև որ Միօնի մէջ Աստուծոյ առջև երևնան»: Իսկ ինչու է գրված արտասուքի հովիտով, արդոյք մենք երբեք մտածել ենք այդ մասին, չէ որ կարող էր լինել ուրախության հովիտով, խաղաղության հովիտով: Միրելին ր, նրանք, ովքեր արտասուքով են ցանում՝ ցնծությամբ են հնձում, ովքեր, որ անցնում են տառապանքի ճանապարհով, ավելի խորն են գնահատում Տիրոջ արած մեծ բարերարությունն ու ողորմությունը: **Սաղմոս 103:1-4**-րդ խոսքերում կարդում ենք. «Ով իմ անձս, օրհնէ Տերը, Ու այն ամէնը որ իմ ներսիդիս է՝ անոր սուրբ անունը: Ով իմ անձս, օրհնէ Տերը, Եվ անոր բոլոր բարերարութիւնները մի մոռնար. Որ կը քաւէ բոլոր անօրէնութիւններդ. Ու կը բժշկէ բոլոր հիւանդութիւններդ. Որ կը փրկէ քու կեանքդ ապականութենէ, Ով կը պսակէ քեզ ողորմութիւնով ու գթութիւնով»: Եղբայրներ, քույրեր, իրոք, նա ով գնահատում է, ով փափագում է, ով նախանձավոր է Տիրոջը՝ Տերը հայտնվում է նրա կյանքի մէջ: Մենք շատ հաճախ լսել ենք Զաքեոսի մասին: Երբեք մտածե՞լ եք, թէ ինչն էր պատճառը, որ Տերը գնաց Զաքեոսի տուն: Շատ մարդիկ դրանից տրտնջացին, նեղվեցին,

նրանց մէջ խոսակցություններ առաջացան: Նրանք մտածում էին, թէ մի թէ չկար մի արդար, մաքուր մարդ, որ Տերը գնաց հենց Զաքեոսի տուն: Տերը գնաց հենց Զաքեոսի տուն, քանի որ Զաքեոսի մէջ փափագ կար, ծարավ կար, իսկ Տերը ծարավին է ջուր տալիս: Ես ինքս էլ իմ աղոթքների մէջ շատ հաճախ ասում եմ Տիրոջը, որ ես հին ուխտի Հակոբի պէս չեմ ուզում վերաբերվել: Հակոբը Եսավին հանդիպելու ժամանակ աղոթք էր անում և խնդրում էր Տիրոջից, որ Տերը նրան օրհնի: Նա չէր խնդրում, որ Տերը իր ունեցվածքը շատացնի, գառներին ու ուռնեցվածքը շատացնի, կյանքը երկարացնի, նա խնդրում էր, որ Տերը օրհնի: Նա ասում էր, որ մինչև Տերը իրեն չօրհնի՝ Նրան բաց չի թողնի: Բայց բաց թողեց, իսկ հիշում եք՝ երբ. առավոտյան, երբ արդեն լույսը բացվում էր: Բայց ես երբ աղոթում եմ, անդադար կրկնում եմ. «Տեր, ես ի տարբերություն Հակոբի, օգնի Քեզ պինդ բռնեմ, երբեք բաց չեմ թողնի»: Միրելին՝ ր, նախանձավոր եղեք, թող Տերը գա և ձեր սրտի հետ անձամբ Ինքը խոսի: Գալու են դժվար օրեր և նրանք, ովքեր Տիրոջ հետ մտերիմ են, մոտ են Նրան, Նա էլ իրենց կառաջնորդի, նրանց քայլերը կուղղի, կհաստատի, փորձությունից կպահի, կտա միտք, իմաստություն, կառաջնորդի սուրբ կյանքի, որպէսզի նրանք երբեք չշեղվեն՝ չգնան ուրիշ կյանքի, ինչպէս այսօր շատ շատերը, ցավոք սրտի,

անում են, հեռանում են Աստծո խոսքից և գնում ու ընտրում են մեղքի կյանքը և հավիտյան կործանում են իրենց կյանքը: Նմանները երբեք չեն ժպտում, նրանք, ովքեր ընտրում են ծուռ ճանապարհը, երբեք ուրախություն չեն ունենում իրենց կյանքում, դրա համար թող Աստված մեզ օգնի, որ մենք այդ ամենի մեջ լինենք շատ ուշադիր: Երբ նայում ենք Եղիայի կյանքը, տեսնում ենք, որ հրեշտակը նրան ասաց, որ նա ուտի, ուժովանա, քանի որ շատ երկար ճանապարհ պետք է գնա: Իսկ երկար ճանապարհ գնալու նպատակը Տիրոջ հետ հանդիպելն էր: Նա կուժով ջուրը խմեց, կերակուրը կերավ և քառասուն օր, այլևս առանց ուտելու և ջուր խմելու, ոտքով քայլելով գնաց և հասավ Քորեբ լեռանը: Եվ այդ ժամանակ Տերը հայտնվեց ու խոսեց նրա հետ և Տիրոջ ձայնը շատ մեղմիկ էր, Նա փոթորիկի մեջ չէր, քամու մեջ չէր, երկրաշարժի մեջ չէր: Գրված է, որ երբ Եղիան լսեց Տիրոջ մեղմիկ ձայնը՝ երեսը ծածկեց: Տերը նրան հարցրեց, թե Եղիան ինչ գործ ունի այդտեղ, չնայած նրան, որ հենց Տերն էր օրհնել Եղիային և քառասուն օր ու քառասուն գիշեր նրա հետ էր եղել: Եվ Եղիան Տիրոջը պատասխանում է, որ Տիրոջ նկատմամբ ունեցած նախանձավորությունը իրեն բերեց այդտեղ: Երանի, սիրելիներ, մեզանից ամեն մեկը ունենա նման նախանձավորություն միշտ Տիրոջ հետ լինելու, Նրա ներկայությունը միշտ լինի մեր կյանքում, որպեսզի մենք միշտ լսենք Նրա ձայնը և առաջնորդվենք Սուրբ Հոգով: Եվ միայն այդ ժամանակ մենք կհասկանանք, թե ինչ է նշանակում երանելի կյանքը և կապ-

րենք այդպիսի կյանքով: Կապրենք երկնքի օրեր երկրի վրա, ինչպես որ գրված է Սուրբ Գրքում:

Սիրելիներ, բայց մենք քննում ենք Սուրբ Գիրքը, տեսնում ենք, որ Աստված Իր գործը կատարել է շատերի միջոցով, բայց, ցավոք սրտի, ոչ բոլորն են հավատարիմ մնացել: Նման օրինակ է Սամսոնը: Սամսոնը դեռ փոքրուց որպես Տիրոջ ուխտավոր մեծացավ: Տիրոջ ներկայությունն ու գործությունը միշտ նրա վրա էր, ոչ մի ուժ և գործություն նրան չէր կարողնում հաղթել: Բայց ինչը կարողացավ նրան հաղթել՝ մեղքը և անհնազանդությունը: Զե որ նրա ծնողները նրան խրատեցին և ասացին, որ նա միմիայն իրենց ժողովրդի միջից իրեն կին ընտրի, բայց նա գնաց և ընտրեց փղշտացիների միջից: Եթե ուշադիր եք կարդացել գիրքը, ապա նկատած կլինեք, որ Դալիլան նրա երրորդ կինն էր: Եվ հենց Դալիլան էլ նրա ուժի գաղտ-

նիքը բացահայտեց և Սամսոնի աչքերը հանեցին: Իսկ ամենացավալի պահը այն է, որ Դալիլային ընտրելիս, երբ նա հակաճառում էր իր ծնողներին, նա ասաց, որ Դալիլան իր աչքերին հաճելի է: Եվ հենց աչքերն էլ հանեցին, որոնք որ պատճառ դարձան գայթակհության: Զե որ Սուրբ Գրքում էլ գրված է, որ մարմնի ճրագը աչքն է և եթե աչ-

քերդ մաքուր են, ուրեմն ամբողջ էությունդ նույնպես մաքուր է, իսկ եթե աչքերդ մաքուր չեն, ուրեմն քո ողջ էությունն էլ մաքուր չի կարող լինել: Եվ տեսնում ենք, որ Սամսոնի ավարտը շատ դառը եղավ՝ նա դարձավ սովորական մարդ, Տերը նրանից գնացել էր: Նրա աչքերը հանեցին և վերջում էլ գրված է, որ նա մահացավ պիղծերի ու անմաքուրների հետ և նրա ծնողները եկան, նրան հանեցին փլատակների տակից ու թաղեցին: Միրելիներ, իսկ եթե Սամսոնը մինչև վերջ հավատարիմ մնար, ապա Տերն էլ նրան մինչև վերջ հաղթություն պիտի տար, Տիրոջ փառքը կերևար նրա կյանքում մինչև իր կյանքի վերջ և Տիրոջ գործությունը հավիտյան նրա հետ կլիներ:

Միրելիներ, կարդանք **Հոբ 29:4**-րդ խոսքը. «Երիտասարդությանս օրերը եղածիս պես՝ Երբ Աստուծոյ մտերմութիւնը իմ վրանիս մէջ էր»: Միրելիներ, Հոբի համար կարևորը այն էր, որ Տերը իր վրանի մէջ էր: Իսկ Պողոս առաքյալը Սուրբ հոգով լեցված գրում է . «...ովանք չարչարուեցան և չընդունեցին ազատութիւնը, որպէս զի լաւագոյն հարութեան հասնին» (**Եբր. 11:35**): Նրանք չարչարվեցին, տառապեցին, ամեն բաներով անցան, բայց չընդունեցին ազատությունը: Եղբայրներ, քույրեր, ձեզ հետ երբևէ պատահել է, որ երբ ընկնում եք ինչ-որ մի դժվարության կամ նեղության մեջ, ասեք՝ բարով եկար նեղություն, բարով եկար հալածանք: Ինձ թվում է, որ այդպես ասելը շատ դժվար է: Լավ իրավիճակին ուրախությամբ ենք դիմավորում, բայց վատին, հալածանքներին, նեղություններին ոչ: **Ղուկասի 6:20-**

27-ում կարդում ենք. «Եվ ինչ իր աչքերը դէպ իր աշակերտները վերցուցու ըսավ, Երանի ձեզի աղքատներուդ, վասն զի ձերն է Աստուծոյ թագաւորութիւնը: Երանի ձեզի որ հիմա անոթի էք, վասն զի պիտի կշտանաք. երանի ձեզի որ հիմա կու լաք, վասն զի պիտի խնդաք: Երանի է ձեզի՝ երբ մարդիկ ձեզ ատեն, ու երբ ձեզ իրենց ընկերութիւնէն մերժեն ու նախատեն, և ձեր վրայով գէշ անուն հանեն Որդւոյ մարդոյ պատճառաւ: Ուրախ եղէք դուք այն օրը և ցնծացէք, որ անհ ձեր վարձքը շատ է երկինքը. Վասն զի իրենց հայրերը այդպէս կ'ընէին մարգարէներուն: Բայց վայ ձեզի հարուստներուդ, վասն զի ձեր միփթաւորութիւնը առած էք: Վայ ձեզի որ կուշտ էք, վասն զի պիտի անօթենաք. Վայ ձեզի որ հիմա կը ծիծաղիք, վասն զի սուգ պիտի ընէք ու լաք: Վայ ձեզի երբ մարդիկ ձեր վրայով աղէկ խօսին, վասն զի իրենց հայրերը այդպէս կ'ընէին սուտ մարգարէներուն»: Շատ ժամանակ մենք հրաժարվում ենք այդ երանությունից, բայց Աստծո խոսքը մեծ երանություն է սեպում, երբ լինում է նախատինք, դժվարություն, հալածանք, փորձություններ: **Հայտնության 11:3**-ում կարդում ենք. «Եւ իմ երկու վկաներուս գորութիւն պիտի տամ, և անոնք քուրձ հագած հազար երկու հարիւր ու վաթսուն օր մարգարէութիւն պիտի ընեն»: Միրելիներ, նախկինում քուրձ որպես կանոն հագել են ընդամենը երեք օր, քանի որ քուրձ հագնելը շատ դժվար է: Բայց մենք այստեղ տեսնում ենք, որ նրանք երկար պետք է հագնեին քուրձը: Երբ մենք նայում ենք մեր ավագ եղբայրության կյանքը, տեսնում ենք, որ

Տերը նրանց անց է կացրել դժվարություններով, բանտային կյանքով, սովի ու տառապանքի, հալածանքի միջով և փառավոր կերպով գործել է նրանց հետ, և կատարել է շատ հրաշքներ: Եվ այդ ամենը եղել է տառապանքների ու նեղության մեջ: Սիրելիներ, ուզում եմ հորդորել ձեզ, որ երբ ձեր կյանքում պատահեն դժվարություններ, անձնական կյանքում, ընտանեկան կյանքում, արթուն լինեք, չորսնջանք, համբերեք, դիմամանք, քանի որ ոչ մեկ չգիտի, թե երբ կլինեն իրական հալածանքները, բանտարկությունները, սովը և կկարողանանք արդյոք դիմակայել և մինչև վերջ հավատարիմ մնալ Տիրոջը: Աստծո խոսքով ապրող եկեղեցին, ճիշտ և մաքուր եկեղեցին և եկեղեցու անդամները պետք է հալածանք և դժվարություններ ունենան և սիրով այդ ամենը կրեն: Երբ նայում ենք Պողոսին ու Շիղային բանտի մեջ, տեսնում ենք, որ նրանք բանտում, շղթաների մեջ, ոտքերը արյունվա, փառաբանում ու գովերգում էին Աստծուն: Եվ այդ փառաբանության ժամանակ է, որ շարժվեցին բանտի դռները և քանդվեցին նրանց կապանքները ու երևաց Աստծո փառքը: Եկեք մենք էլ քննենք մեզ և հավատքով գորանանք և մեր բոլոր դժվարությունները սիրով տանենք, առանց խուճապի, տրտունջի, Տիրոջ փառքը կգործի մեր կյանքում: Երբ մարդ դժվարությունների ու նեղությունների մեջ փառաբանում և գոհանում է Աստծուց, սա ամենամեծ ու Աստծուն հաճելի փառաբանությունն է: Եվ մարդը այդ ժամանակ ունենում է հաղթական կյանք, քանի որ հակառակորդը այդ վիճակի մեջ անհամբեր սպասում է, թե մենք

ինչ պետք է անենք՝ նեղվենք, տրտնջանք, թե հակառակը՝ գոհանանք ու փառաբանենք մեր Աստծուն: Թող Աստված գորացնի մեզ, լեցնի Իր Սուրբ Հոգով և տա հաղթական կյանք, որ մինչև վերջ հավատարիմ լինենք ու փառավորենք իր Սուրբ Անունը:

Մամիկոն Ղազարյան

Սիրելի՛ ընթերցող, մենք ապրում ենք վերջին օրերի մեջ: Ինչ որ մենք այսօր մեր աչքերով տեսնում ենք և ականջներով լսում ենք վկայում են Քրիստոսի երկրորդ գալստյան մասին: Նա խոստացել է շուտով գալու է: **Հռոմայեցիս 13:11**- ում կարդում ենք. «... գիտենալով այս ատեն, որ հիմա ժամանակ է, մեզի քունն արթնանալու. վասն զի հիմա մոտ է մեզի փրկությունը՝ քան թե այն ատեն որ հավատացինք:» Այո՛, հիմա է ճիշտ ժամանակը որ մենք մտածենք մեր հոգու փրկության մասին: Միգուցե վաղվա օրը մեզ տրված չլինի: Այսօր ենք լսել Աստծու խոսքը, այսօր դառնանք Հիսուսին, ու մեր մնացած կյանքի օրերը նվիրենք մեր Տիրոջը: **Պողոս առաքյալը Միքայել 5:16**-ում գրում է. «Ժամանակը ծախու առեք, օրերը չար են:» Յուրաքանչյուր մարդ, երկրի վրա

ապրելով, ամեն բանի մասին մտածելու ժամանակ ունի, բայց իր հոգու փրկության մասին մտածելու ժամանակ չունի: **Ժողովող 3:1**-ում կարդում ենք. «*Ամեն բանի ժամանակ կա*», բայց, ավաղ, մարդիկ առաջնայինը մարմնավոր գործերի մասին են մտածում, լավ հագնեն, ունենան լավ տուն, լավ մեքենա, բայց ամենակարևորի՝ հավիտենական կյանքի մասին բնավ չեն մտածում: Բոլոր մարդիկ երկրի վրա ապրում են ժամանակավոր: Այս երկրի վրա է որոշվում, թե դու որտեղ կլինես մահանալուց հետո դրախտում, թե դժոխքում: Պետրոս առաքյալը գրում է. «*Ձեր պանդխտության ժամանակը վախով անցուցեք*» (**1 Պտ. 1:17**): Գալու է մի օր, որ մենք կանգնելու ենք փակ դռների առջև, ինչպես կարդում ենք **Գործք 24:24**-ի խոսքերում. Փելիքս կուսակալը իր մոտ կանչել տվեց Պողոս առաքյալին և նրանից լսեց Քրիստոսի վրա եղած հավատքի մասին: Ու երբ Պողոսը խոսում էր արդարության և ժուժկալության և գալու դատաստանի մասին, Փելիքսը զարհուրելով պատասխան տվեց և ասաց. «*Դուն հիմա գնա ու երբ ժամանակ ունենամ, քեզ նորեն կկանչեմ*»: Միգուցե մենք էլ Փելիքսի պես մերժենք Հիսուսին և ասենք. «*Երբ ժամանակ ունենամ, այդ մասին կըմտածեմ*», միգուցե ուշ լինի և հնարավորություն չունենանք ընդունելու Տիրոջը: Միբեղի՛ ընթերցող, **1 Մնացորդաց 16:11**-ում գրված է. «... ամեն ժամանակ անոր երեսը փնտրեցեք»: Ավաղ մենք չենք փնտրում Տիրոջ երեսը, այլ մտածում ենք, քանի մարմնի մեջ ենք, առաջ մտածենք մարմնի մասին: Փրկության մասին մտածելը

երկրորդական պլանում ենք թողնում: Միբեղինե՛ք, այդպես լայն դուռ ընտրելով՝ մենք ուղիղ գնում ենք դեպի կորուստ: **Մատթ. 6:33**-ում կարդում ենք. «*Բայց առաջ խնդրեցեք Աստծու թագավորությունն ու նրա արդարությունը, իսկ մնացածը ավելիով պիտի տրվի*»: Ուրեմն ժամանակն է՝ առաջնային մտածել հավիտենության մասին, միգուցե վաղվա օրը շատ ուշ լինի: Բերեմ մի օրինակ մեծ խնջույքի առակից (**Ղուկաս 14:15**): Երբ ամեն բան պատրաստ էր, ծառան գնաց հրավիրյալները կանչելու: Հրավիրյալներից մեկն ասաց «*Ես արտ ծախու առի, գնամ տեսնեմ. կաղաչեմ քեզի զիս հրաժարական սեպե*: Մյուսը ըսավ. *հինգ զույգ եզ ծախու առի, գնամ զանոնք փորձելու*: Երրորդը ըսավ. *Կին առի, անոր համար չեմ կրնար գալ*» (**Մատթ. 14:18**): Արտի համար ժամանակ կա, եզներին փորձելու ժամանակ կա, կնոջը տրամադրելու ժամանակ կա, բայց փրկության մասին մտածելու ժամանակ չկա:

Միրելի՛ ընթերցող, թող որ իմ և քո կյանում առաջնային լինի երկնքի թագավորությունն ու նրա արդարությունը: Ամեն բանից առաջ Ժամանակ գտնենք և մտածենք հավիտենության

մասին: Ժամանակը ճիշտ օգտագործենք: Շուտով մեր Տերը գալու է:

*Համլետ եղբայր,
Մանթաշ, Գյումրի*

ԵՂԲԱՅՐԻԿԸ

«Ու իմ խօսքս և քարոզութիւնս ոչ թէ մարդկային իմաստութեան համոզիչ խոսքերով էր, հապա Շոգույն և զորութեան ապացուցութիւնովը. Որպէս զի ձեր հաւատքը մարդոց իմաստութիւնովը չըլլայ, հապա Աստուծոյ զորութիւնովը» (Ա Կորնթացիս 2.4-5):

Այս պատմությունը տեղի է ունեցել մի ռուսական գյուղում: Մահացել էր ծերունի Մավելը: Նա շատ ծեր էր, ոչ ոք չգիտեր նրա տարիքը: Նա հայտնի էր նրանով, որ թողել էր իր պապերի ուղղափառ եկեղեցին և դարձել էր Ավետարանի հավատքի քրիստոնյա՝ ԱՆՔ: Դրա համար նրա մահը մեծ իրադարձություն էր: Շատերն էին ցանկանում մասնակցել նրա թաղմանը: Եկել էին թե՛ ուղղափառներ, թե՛ Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ:

Թեև շատ շոգ օր էր, բայց դա պատճառ չեղավ, որ մարդիկ հեռանան: Քաղաքից եկավ Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների եկեղեցու հովիվը: Նա էր կազմակերպում թաղումը:

Թաղումն սկսելու գործը հանձնարարեցին տեղի պատասխանատու եղբորը: Մակայն նա անհանգիստ այս կողմից այն կողմ էր վազում, սպասում էր ինչ-որ մեկին: Հովիվը շտապեցնում էր նրան, բայց նա չէր սկսում՝ սպասելով այդ մարդուն: Նա բարձրացավ մեծ աթոռի վրա, որը որպես բեմ էր ծառայում, և հանկարծ աչքերը փայլեցին. հեռվում երևում էր արագ քայլերով իրենց մոտեցող մի մարդ, որը ոչ շատ երիտասարդ էր և ոչ էլ շատ ծեր, չնայած ծերունի բառը նրան ավելի կսազեր: Արտաքինից նա թափառաշրջիկի տպավորություն էր թողնում:

Գյուղի քահանան, որը մինչ այդ լուտանքներ էր թափում Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների հասցեին,

հանկարծ քարացավ ու մոռցավ, թե ինչ էր խոսում:

Հովիվը գլխով նշան արեց, որ գյուղի պատասխանատու եղբայրն սկսի թաղման արարողությունը: Հերթով սկսեցին խոսել եղբայրները: Հովիվը մոտեցավ պատասխանատուին և ասաց, որ այդ «եղբայրիկին» զգուշացնի՝ խոսքը կարճ կապի, որպեսզի քաղաքից իր հետ եկած Յաշա եղբայրն ավելի երկար խոսի: Տարածքի պատասխանատուն ժպտաց և ոչինչ չասաց:

Հովիվի մեջ ինչ-որ անհանգստություն կար, չէր հասկանում, թե ինչ է կատարվում իր հետ: Նա մի արհամարհական հայացք գցեց անծանոթ եղբոր վրա և մտածեց. «Ի՞նչ է մումիայի նման կանգնել, դրա աչքերը, հայացքը, իր նման դատարկ են»:

Ծերունին գլուխը բարձրացրեց և լուռ նայեց հովվին, կարծես կարդաց նրա մտքերը: Այդ պահին հովիվը չհասկացավ, թե իր հետ ինչ կատարվեց. նա այդ ծերունու հայացքից կարծես շանթահարվեց: Նրա միջով մի ինչ-որ տաք հոսանք անցավ, նա վախից ցանականում էր ծնկների վրա իջնել և համբուրել նրա ոտքերը:

Բայց այդ զգացողությունը և միտքն իսկույն անցան, նա արագ հայացքը հեռացրեց ծերունուց:

Յաշա եղբայրը մտովի արդեն պատրաստել էր իր քարոզի թեման: Արդեն պատկերացնում էր իրեն քարոզելիս, նույնիսկ տեսնում էր մարդկանց հիացած հայացքները: Շուտով քարոզելու հերթը հասավ ծերունուն: Նա բարձրացրեց հայացքը և նայեց մարդկանց:

Երբ նա սկսեց խոսել, լռություն տիրեց, կարծես ճանճերն էլ իրենց տոգոցը կտրեցին: Կատարվեց անհավանական մի բան. հոգնածությունն ու անտարբերությունը մի վայրկյանում անհետացան, քաղցի ու շոգի մասին բոլորը մոռացան: Եղբայրը խոսում էր ու խոսում, և բոլորը կլանված լսում էին: Նրա խոսքը նման էր անհավանական համով մի հացի, կարծես երկնային մանանա լինե՞ր սովի ժամանակ կամ սառը ջուր՝ անապատում: Դա մի անբացատրելի բան էր: Մարդիկ կարծես տեսան երկինքը բացված և այնտեղ՝ Հիսուս Քրիստոսին: Այդ աստվածային ալիքին եկավ փոխարինեց զոջման, ներման և ապաշխարության ալիքը:

Մարդիկ սկսեցին լացել և զոջալ՝ հիշելով իրենց գործած մեղքերը: Լացում էին բոլորը, նաև Յաշա եղբայրը՝ իր հպարտության և փառասիրության համար: Լացում էր նաև քաղաքից եկած հովիվը, ուղղափառ եկեղեցու քահանան: Նա բռնեցրով հարվածում էր իր կրծքին և քթի տակ ինչ-որ բան էր մրմնջում: Լացում էին թե՛ հավատացյալները, և թե չապաշխարողները: Մարդիկ միմյանցից ներողություն էին խնդրում: Նրանք գրկախառնվում և համբուրվում էին: Ով հիվանդ էր՝ բժշկվեց: Շուտով զոջման հոգուն փոխարինեց ուրախության հոգին: Ժողովուրդը նույնիսկ չգիտեր ինչպես աղոթել: Ով ինչպես կարողանում էր, այդպես էլ աղոթում էր: Երջանկության արցունքները հոսում էին նրանց փոշոտ դեմքերից: Մարդիկ ցանկանում էին դադարեցնել աղոթքը, բայց չէին կարողանում: Ամեն ինչ

կատարվում էր անկախ իրենց կամքից:

Կադ Եֆիմը, որ հարբած ժամանակ կամրջից ընկել և կաղ էր դարձել, հանկարծ ձեռնափայտը ձեռքից գցեց և սկսեց թովոյալ ուրախությունից: Նա այլևս չէր կաղում, ոտքը առողջացել էր:

Մարթան, որ արդեն մի քանի ամիս տառապում էր որովայնի ուժեղ ցավերից, հանկարծ զգաց, որ այլևս սուր ցավեր չունի: Նա ուրախությունից հարվածում էր փորին՝ ցանկանալով կողքին կանգնածներին ցույց տալ, որ այլևս չի ցավում, որ ինքը բժշկվել է: Նա արագ-արագ կրկնում էր. «Աստված իմ, շնորհակալ եմ Քեզնից»:

Շուտով աղոթքը աստիճանաբար դանդաղեց, թուլացավ և վերջապես դադարեց: Քաղաքի հովիվը առաջարկեց երգել: Բոլորը սկսեցին երգել:

Թաղումը մոտենում էր ավարտին: Վերջին խոսքը Յաշա եղբորն էր: Նա

բարձրացավ աթոռին և չէր կարողանում խոսել, քանի որ մոռացել էր, թե ինչ պետք է ասի: Հովիվը նրան դուրս բերեց այդ վիճակից՝ ասելով.

- Ամեն:

Այդպես թաղման հավաքույթը ավարտվեց: Թաղեցին ծերունի Սավելին և վերադարձան գյուղ: Հանկարծ հովիվը հիշեց ծերունուն:

- Իսկ որտե՞ղ է նա, ո՞ր գնաց:

Կարծես եռացրած ջուր լցրին ներկաների վրա. ինչպես կարող էին մոռանալ նրան: Սկսեցին փնտրել, բայց ծերունին ոչ մի տեղ չկար: Անցավ մի քանի օր: Գյուղացիներից մեկը ճանապարհին տեսել էր մի թափառաշրջիկի, ով հանձնարարել էր գյուղացիներին և ասել. «Երբեք չմոռանաք շնորհակալություն հայտնել Նրան, Ով ձեր փրկության համար Իր կյանքը տվեց»:

“Евангелист” 2 /59/ 2016

Մե փողերի տոկոսը

Տխուր վկայություն

Մոսկվայում էի: Անունս Կուրախ է: Ծնունդով Մախաչկալայից եմ: Ինձ գումար էր պետք, և ծանոթներիցս մեկը ինձ խորհուրդ տվեց դիմել մի եղբոր, որին ես գրեթե չէի ճանաչում: Մոտեցա, խնդրեցի, անհրաժեշտ գումարը տվեց: Մեկ շաբաթից ես այն վերադարձրի: Ծանոթացա այդ

եղբոր հետ, իմացա, որ բարեգործությամբ է զբաղվում: Պատմեց, որ օգնում է կարիքավորներին, հիվանդներին, հատկապես իր համաերկրացիներին: Շատ-շատերին էր օգնել, ծանր վիճակներից դուրս բերել: Մեր այդ հանդիպումից անցել էր երկու տարի: Ես նրան այլևս չէի տեսել: Եվ ահա մեկ

ամիս առաջ հեռախոսիս նամակ է գալիս. «Կուրա՛խ, դու ինձ հիշում ես. ես կուզեի քեզ հետ հանդիպել»։ Ճիշտն ասած, չիմացա՝ ով էր նամակի հեղինակը, և այն լուրջ չընդունեցի, ուշադրություն էլ չդարձրի։ Մեկ շաբաթ հետո նորից գրեց. «Դու երևի չես հիշում ինձ, եղբա՛յր։ Մոսկվայում մենք հանդիպեցինք, քեզ գումար էր պետք...։ Ինձ շատ անհրաժեշտ է քեզ հետ խոսել...»։ Այդ ժամանակ ես Մախաչկալայում էի, բայց պատրաստվում էի գնալ Մոսկվա՝ մի քույրիկի պիտի ուղեկցեի վիրահատության, որ ուռուցք ուներ դեմքի վրա։ Պատասխանեցի եղբորը, թե շուտով Մոսկվայում կլինեմ, կհանդիպենք։ Հասա Մոսկվա, քույրիկին տեղավորեցինք հիվանդանոց։ Ու ես անմիջապես գնացի եղբոր թողած հասցեով. դա ինչ-որ ուռուցքաբանական հիվանդանոց էր։ Նստած էի բակում։ Նկատեցի՝ անվասայլակի վրա դեպի ինձ էր գալիս ինչ-որ մեկը։ Կանգնեց կողքս։ Ես նրան նայեցի, բոլորովին անճանաչելի. սարսափելի նիհար, մազերը լրիվ թափված, գունատ...

- Կուրա՛խ, - ձայն տվեց ինձ։

Ես սարսափեցի, երբ հասկացա, որ դա այն եղբայրն է, որին ես տեսել էի երկու տարի առաջ։ Ամուր, հաղթանդամ տղամարդուց ոչինչ չէր մնացել։ Ու նա ինձ պատմեց. . .

- Կուրա՛խ, եղբա՛յր, ես ուզում եմ, որ իմ այս կյանքի պատմությունը զգուշացում և դաս լինի թե՛ քեզ և թե՛ բոլոր բարեգործների համար։ Բավականին տարիներ ես բարեխղճորեն ծառայում էի կարիքավորներին, հիվանդներին, իմ հաշվեհամարին բարեգործության համար եկած ողջ գումարը հասնում

էր հասցեատերերին, ծառայում էր նպատակին։ Բայց եկավ մի պահ, մտքերս պղտորվեցին, սիրտս ընկավ սատանայի ձեռքը, և իմ մտքերին սկսեց նա տնօրինել։ Չարը շատ անգամ էր ականջիս փսփսում ինչո՞ւ այդքան մեծ գումարներ տաս դրանց, մանավանդ նրանցից շատերը խիստ անշնորհակալ են գտնվում..., դու էլ կարիքներ ունես...։ Եվ վերջին հաշվով՝ ես սկսեցի իմ «կարիքները» հոգալ. գնեցի առաջին մեքենան, հետո՝ երկրորդը, երրորդը..., հետո առաջին բնակարանը, երկրորդը, երրորդը..., հետո անշարժ գույք...։ Չէի բավարարվում։ Հետո փողերը՝ ավելի շատացան, դրան գուզահեռ՝ նաև ընտանեկան վեճերը, սկանդալները։ Դրանից հետո սատանան այնքան խորացրեց իր ներգործությունը, որ ես առանց խղճի խայթի հիվանդների, հաշմանդամների համար եկած գումարները վատնում էի՝ սանատորիաներից մինչև անառականոցներ, գիշերային ակումբներ, ուր որ սատանան ինձ տանում էր։ Թողեցի աղոթքը, թողեցի Աստծուն խոնարհվելը. իմ աշխարհը ուրիշ էր դարձել (ահա թե սատանան ուր կարող է հասցնել մարդուն)։ Շրջագայում էի աշխարհով մեկ, հիվանդների հաշվին «վայելում էի կյանքը»։ Բայց այդ վայելքը վերջակետ պիտի ունենար։ Երկու տարի էլ չէր անցել, հիվանդացավ առաջին երեխաս։ Շատ գումարներ թափեցի, վաճառեցի մեքենաներ, անշարժ գույք, բայց երեխայիս փրկել չկարողացա։ Երեխաս մահացավ։ Դրանից կարճ

Ժամանակ հետո երկրորդ երեխաս էլ հիվանդացավ: Նորից փորձեցի իմ մարդկային բոլոր հնարավորությունները, վաճառեցի մեքենա, տուն, անշարժ գույք..., բայց էլի ապարդյուն, մահացավ նաև այս երեխաս: Հետո ինձ լքեց կինս: Եկավ կատարյալ հիասթափություն, դեպրեսիա...: Դեռ ոչինչ չէի հասկանում, դեռ միտքս փակ էր. ինչո՞ւ. հարցնում էի ինքս ինձ, ու պատասխան չէի գտնում: Չէ՞ որ ամեն ինչ լավ էր, ամեն բանի հասել էի..., չէ՞ որ երեխաներս կատարյալ առողջ էին, ոչ մի հիվանդություն չկար նրանց մոտ...

Հետո կարծես միտքս բացվեց. հասկացա, որ ես քաղում եմ իմ մեղքերի պտուղները: Հիվանդներին եկած գումարները իմ սեղանին վերածվում էին ամենաթանկարժեք ուտեստների, ամենահամեղ բյուրդաների, դրանք հարամ փողեր էին, որով ես կերակրում էի իմ ընտանիքը: Հիմա եմ հասկանում՝ ինչպե՞ս էի ես կարողանում այդպես ապրել: Որոշ ժամանակ հետո ես էլ հիվանդացա. աղիների քաղցկեղ, և հիմա 4-րդ ստադիայում է: Արդեն շատ վատ եմ զգում ու դրա համար ուզեցի, որ քեզ և բոլոր բարեգործական ծառայությունների տերերին զգուշացնել, տեղեկացնել, որ մեր յուրաքանչյուր արարքի, յուրաքանչյուր դրամի, յուրաքանչյուր կուպեկի համար պետք է պատասխան տանք: Երկու տարի առաջ ես գնում էի Լեքսուս 15-ով, իսկ հիմա հաշման-

դամի անվասայլակով էլ դժվարանում եմ տեղաշարժվել...: Ու հիմա խնդրում եմ, որ դու տարածես այս իմ կյանքի պատմությունը որպես լավագույն և ճշմարիտ դաս: Մա թող լինի նաև որպես զոջման խոստովանություն՝ դատաստանի օրվա համար, որ Աստված նաև սրանով ինձ ների»:

Գրեթե երկու շաբաթ ես մտածում էի՝ ներկայացնե՞մ հասարակությանը այս պատմությունը, թե՞ ձեռնպահ մնամ: Ու երբ որոշեցի այն դնել համացանց, որոշեցի գրել այդ եղբոր՝ որոշ մանրամասներ պարզելու: Պատասխան չստացա: Գրեցի երկրորդ անգամ: Նորից մնացի անպատասխան: Հետո զանգեցի մի քանի օր: Վերջապես պատասխանեցին. բայց... եղբոր հեռախոսով խոսեց ինչ-որ մեկը՝ մեկ - երկու շաբաթ առաջ մահացել է: Այո՛, շատ մեծ ցավ է, և սա իրականություն է: Ահա թե ինչի կարող է հասցնել մարդուն ցանկությունը:

Մարդի՛կ, մի՛ լսեք սատանային: Մոտ եղե՛ք Աստծուն, որ հեռու լինեք սատանայից:

Միրելինե՛րս, պետք է ասեմ, որ այս եղբոր «բախտը ուղղակի բերել է», որովհետև նա այս կյանքում պատասխան տվեց իր մեղքերի համար (բայց, ցավոք, միշտ չէ, որ մարդ գտնում է նման ողորմություն): Չէ՞ որ մյուս կյանքում կլինե՛ր շատ ավելի սարսափելի:

**Մախաչկալա
Վկայությունը՝ բարեգործ Կուրախի**

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Ես՝ Հմմա Ադամյանս մանուկ հասակում մասնակցել եմ տատիկիս՝ Ջուլիկ քրոջ հետ մանկական հավաքությունների քաղաք Էջմիածնում՝ Հակոբ եղբոր տանը:

1992-1994 թվականներին դժվարությամբ մեկնեցինք Սանկտ-Պետերբուրգ քաղաք: Իմ պատանեական կյանքն անցել է Սանկտ-Պետերբուրգում: Երիտասարդ հասակում ամուսնացա, ունեցա երկու աղջիկ և մեկ տղա: Ես հղի էի տղայովս, երբ տեղի ունեցավ դժբախտ պատահար՝ սարսափելի ավտովթար էր: Բոլորս ստացել էինք վնասվածքներ: Աղջիկներիս շտապօգնությունը տեղում բուժօգ-

նություն ցուցաբերեց: Ամենածանր վիճակում ամուսինս էր գտնվում: Նա բազմաթիվ կոտրվածքներ ուներ: Կոտրվել էր տաս կողոսկր, կոնքոսկրը երեք տեղից, նաև վնասվել էր փայծաղը: Ուներ ներքին արնահոսություն: Տեղափոխեցին հիվանդանոց: Արյան կորստի մեծ քանակի պատճառով նրան արյուն 2 լիտր արյուն ներարկեցին: Հեռացրին փայծաղը: Բայց սա դեռ վերջը չէր: Արյան փոխներարկումից հետո նրա մոտ առաջացել էր արյան ինֆեկցիա՝ հեպատիտ C: Փառք Տիրոջը, որ նա Աստծո ողորմությամբ և մեծ դժվարությամբ դուրս եկավ այդ վիճակից: Ինձ նույ-

նպես տեղափոխել էին հիվանդանոց: Այդ ժամանակ ես ութ ամսական հղի էի: Սկզբում բժիշկները ցանկանում էին կեսարյան վիրահատություն կատարել, սակայն ես շատ էի աղոթում, որ այդպես չլինի: Ես խնդրեցի Աստուծուն և Աստված օգնեց ինձ ու ես երեխայիս լույս աշխարհ բերեցի սեփական ուժերով ճիշտ իր ժամանակին: Այդ ժամանակ Աստված կատարեց Իր առաջին հրաշքը իմ կյանքում: Անցան տարիներ: Տղաս արդեն 4 տարեկան էր, նա խաղում էր ինձանից մի փոքր հեռու: Հանկարծ վազելով եկավ ինձ մոտ և ասաց, թե կոպեկ է կուլ տվել և փորի հատվածում ցավեր ունի: Գնացինք հիվանդանոց և այնտեղ ռենտգեն հետազոտության արդյունքում ասացին, որ կոպեկը կանգնել է կերակրափողում: Երեխայիս շտապ վիրահատեցին: Վիրահատությունից հետո պարզվեց, որ ոչ թե մետաղաղորամ է կուլ տվել, այլ «բատարեյկա»: Քանի որ այն 5-6 ժամ մնացել էր օրգանիզմում, երեխան ստացել էր ներքին 2-3-րդ կարգի այրվածք: Ես տատիկիս խնդրեցի, որ աղոթեն երեխայիս համար: Նա այդ ժամանակ Հայաստանում էր: Այնտեղի եկեղեցին աղոթում էր տղայիս համար: Մենք 10 օր հիվանդանոցում ստացանք բուժումները և Աստված արեց Իր երկրորդ հրաշքը իմ կյանքում: Մենք դուրս եկանք հիվանդանոցից լիովին առողջ. Նման վիճակով երեխաներ շատ կային և նրանք ժամանակ առ ժամանակ գնում էին հիվանդանոց, որպեսզի շարունակեին բուժումը: Փառք մեր Հիսուս Քրիստոսին Իր կատարած հրաշքի համար, քանի որ մեզ պետք չեկան այդ հերթական բուժումները: Ես նորից ստացա իմ խնդ-

րանքի պատասխանը: Երրորդ հրաշքը եղավ իմ մեծ աղջկա՝ Աննայի կյանքում: Ընտանիքով գնացել էինք քաղաքից դուրս՝ ժամանակ անցկացնելու: Մեր մեքենաները կանգնած էին այդ տարածքում, որտեղ խաղում էին երեխաները: Աննա ցանկացավ քնել: Նա պառկեց բարձր խոտերի մեջ հանգստանալու: Սյնքան բարձր էին խոտերը, որ նա չէր երևում: Ավտոմեքենան ոչ հարմար տեղում էին կայանել և որոշեցին մեկ այլ ավելի հարմար տեղ կանգնեցնել: Երբ մեքենան ետ տվեցին, չէին նկատել, որ աղջիկս պառկած է հենց մեքենայի ետևում: Երբ փորձեցինք բղավելով զգուշացնել, որ երեխան այդտեղ է պառկած, արդեն ուշ էր, ետևի անիվը արդեն անցել էր Աննայիս գլխի վրայով: Գլխից արյուն էր հոսում: Շտապ հասցրինք հիվանդանոց. գնումներից հետո բժիշկները ասացին, որ ուղեղի վրա ոչ մի վնասվածք չկա: Փառք մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին: Երեխայի գլխի վրա միայն մի քանի կար դրեցին: Բժիշկները զարմացել էին այդ հրաշքի վրա: Ու հետաքրքիրն այն էր, որ Աննայիս մեջքի վրա անիվների հետքեր կային, բայց նա ասում էր, որ մեքենան միայն գլխի վրայով է անցել: Նա ոչ մի ցավ չունեւ: Ամեն փորձության ժամանակ զգացել ենք, որ Աստված է մեզ պահել: Այդքան տարիներ անց՝ 2021 թվականին տատիկս եկավ Մանկտ - Պետերբուրգ՝ մորաքրոջս հյուր: Ես իմացա, որ տատիկիս այցելելու են Սասուն և Սլավիկ եղբայրները: Ես շատ էի ցանկանում խոսել Աստծո խոսքի մասին: Ես նույնպես գնացի այնտեղ: Մենք շատ խոսեցինք Աստծո խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի սիրո մասին, և ես սկսեցի նորից

հաճախել հավաքություններին Սանկտ-Պետերբուրգում: Ես հիմա փառք եմ տալիս Տիրոջը, որ գտնվում եմ Իր տան մեջ: Իմ մեջ մեծ ցանկություն է

առաջացել դառնալ եկեղեցու անդամ և ծառայել Տիրոջը: Փառք Հիսուսին:

Էմմա Աղապյան
Ք. Սանկտ-Պետերբուրգ

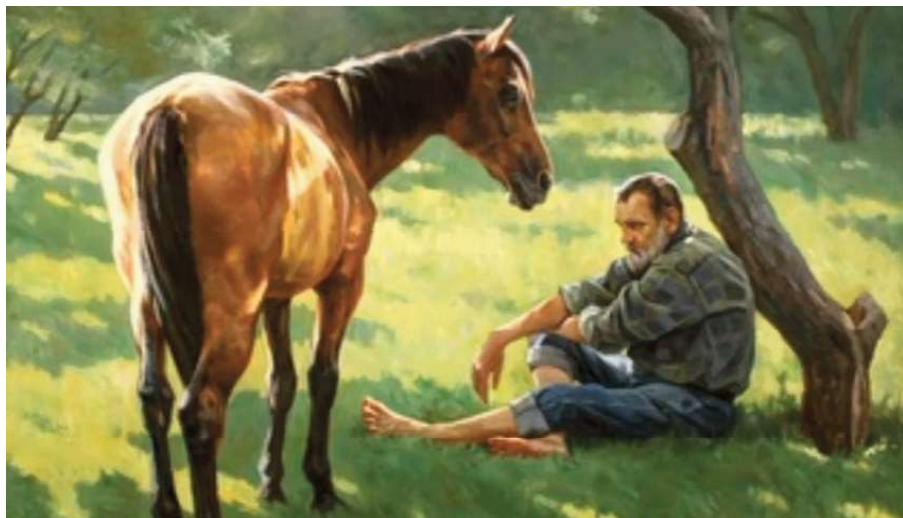
Իմաստուն ծերունին

Մի գյուղում ծերունի էր ապրում: Նա շատ աղքատ էր, սակայն իրեն նույնիսկ թագավորներն էին նախանձում, քանի որ ուներ սպիտակ հրաշալի նժույգ: Ծառերն էին ուզում գնել այդ ձին և ծերունուն ահռելի գումարներ էին առաջարկում, բայց նա չէր վաճառում: «Այս ձին ինձ համար սոսկ ձի չէ, այլ «ընկերոջ» պես: Ինչպե՞ս կարելի է վաճառել, «ընկերոջը»: Եվ այդպես էլ այդ աղքատ ծերունին չէր համաձայնվում վաճառել իր ձին: Մի առավոտ նա նկատեց, որ ձին մտորում չէ: Հավաքվեց ամբողջ գյուղը և բոլորը քննադատեցին ծերունուն: «Դու հիմար ես, – ասում էին նրան. – Մենք գիտեինք, որ քո ձին գողանալու են մի օր: Լավ չէ ր լինի, որ վաճառեիր»: Եվ ծերունին պատասխանեց նրանց. «Ես չգիտեմ այդ ամբողջ պատմությունը: Տեղյակ չեմ՝ ձին է հեռացել, թե՛ գողացել-տարել են նրան: Կա փաստ, իսկ մնացածը՝ ենթադրություն է: Արդյոք սա դժբախտություն է, թե օրհնություն, չգիտեմ, որովհետև սա միայն իրողության մի մասն է: Եվ ո՞վ գիտի, թե

ինչ կլինի սրանից հետո»: Գյուղացիները ծիծաղեցին նրա վրա: Նրանք գիտեին, որ ծերունին տարօրինակ է (տարօրինակ դատողություն ունի): 15 օր անց ձին անսպասելի հետ եկավ՝ իր հետ բերելով 4 քուռակ: Գյուղացիները նորից հավաքվեցին ու ասացին. «Դու ճիշտ էիր, ծերունի: Դա դժբախտություն չէր, այլ օրհնություն»: Եվ ծերունին կրկին պատասխանեց նրանց. «Ես ամբողջ պատմությանը տեղյակ չեմ: Գիտեմ, որ ձին չկար, բայց հետո նա հետ եկավ: Ո՞վ գիտի. սա օրհնություն է, թե՛ ոչ: Եթե դուք միայն նախադասության մի բառն եք ընթերցել, ինչպե՞ս կարող եք պատկերացում կազմել ամբողջ գրքի վերաբերյալ: Սակայն, մարդիկ, այնուամենայնիվ, կարծում էին, որ ծերունին սխալ է. չէ՛ որ ավելի շատ ձի ունի հիմա: Ծերունին միևնույն օրդի ուներ: Որդին սկսեց քշել այդ քուռակներին և մի շաբաթ անց ընկավ ու ջարդեց ոտքը: Եվ գյուղացիները նորից ասացին նրան. «Ինչպիսի դժբախտություն: Քո միևնույն օրդի գավակը գրկվեց քայլելու հնա-

րավորությունից, չէ՞ որ նա քո միակ հենարանն էր: Լավ չէ՞ր լինի, որ ձին վաճառեիր, գոնե գումար կունենայիր»: Եվ ծերունին կրկին պատասխանեց նրանց. «Դուք համակված եք (տառապում եք) սխալ ենթադրություններ անելով: Մի գնացեք այդքան հեռու: Ես միայն գիտեմ, որ որդիս ընկել ու ջարդել է ոտքը: Ոչ ոք չգիտի՝ դա դժբախտությունն է, թե օրհնություն»: Եվ այնպես պատահեց, որ մի քանի շաբաթ անց պատերազմ սկսվեց այդ երկրում, և ողջ երիտասարդությունը տարվեց բանակ: Միայն ծերունու որդին կենդանի մնաց, քանի որ հաշմանդամ էր: Բոլորը լացուկոծի մեջ էին, որովհետև պատերազմում երկիրը պարտություն էր կրել և մեծաքանակ երիտասարդներ զոհվել էին: Ժողովուրդը եկավ ծերունու մոտ և ասաց. «Դու ճիշտ էիր, պարզվեց, որ այդ օրհնությունն էր ձեզ համար, որովհետև, թեպետ քո որդին հաշմանդամ է, բայց քո մոտ է, իսկ մեր որդիներն էլ չեն վեռադառնալու»: Ու կրկին ծերունին

ասաց նրանց. «Դուք շարունակում եք դատել ու ենթադրություններ անել: Ես չգիտեմ ամբողջ պատմությունը, և ոչ ոք չգիտի: Դատողություն կամ եզրահանգում անելը մտքի սառած, կանգ առած վիճակ է: Մի դատեք, այլապես դուք երբեք չեք կարող բոլորի հետ մեկ ամբողջություն լինել: Իրականության մեջ ճանապարհորդությունը երբեք չի ավարտվում: Մի մասն ավարտվում է, իսկ մյուսը՝ սկսվում, մի դուռը փակվում է, մյուսը՝ բացվում: Դուք հասնում եք գագաթին, բայց հայտնվում է մի այլ՝ ավելի բարձր գագաթ: Կյանքը անվերջանալի ճանապարհորդություն է»: Հանձնենք մեր ճանապարհին Աստծուն և փնտրենք Նրա առաջնորդությունը: Դավիթ մարգարեն ասում է. «Առավոտը լսել տուր ինձ Քո ողորմությունը, որ Քեզ եմ հուսացել. ինձ ցույց տուր այն ճանապարհը, որ պիտի գնամ նրանում, որովհետև դեպի Քեզ եմ բարձրացնում իմ անձը» (Սաղմոս 143:8):

«Երևի խելք բաժանելիս տեղում չի եղել»: Նմանատիպ արտահայտություններ հավանաբար լսել եք: Մարդիկ սիրում են բողոքել խելք բաժանողից և սխալ ընտրությունների արդյունքում մեղադրել «Ճակատագրին»: Մինչդեռ, սիրելիներ, Աստված անկողմնակալ է և Նա տարբերություն չի դրել մարդկանց միջև՝ Նրանց համար իմաստությունը դարձնելով հասանելի: Սուրբ Գիրքն ասում է՝ **«Բայց եթե մեկը ձեզանից իմաստության պակասություն ունի, թող խնդրի Աստվածանից, որ ամենին տալիս է առատությամբ եւ չի նախատում, եւ կտրվի Նրան»** (Հակոբոս 1:5): Ահա իմաստություն ձեռք բերելու ամենակարճ և հավաստի ճանապարհը: Խնդրեք Աստծուն, Ով ամեն մեկին տալիս է առատությամբ, առանց կողմնապահության... Թող Աստված օրհնի ձեզ, և ձեր կյանքի ամեն քայլը կատարեք իմաստությամբ...

Մի ասացվածք կա, որն ասում է. «Եթե խնդիրը լուծելի է, ապա անհանգստանալու կարիք չկա: Եթե այն լուծելի չէ, ապա անհանգստանալը իմաստ չունի»: Իսկ ինչ կա անլուծելի Ամենակարող Աստծո համար: Ոչինչ: Ուրեմն վստահենք Նրան:

Ոմանք րոպեն մեկ նայում են հայելու մեջ, որ ուղղեն իրենց արտաքինը, բայց տարին մեկ չեն նայում Աստվածաշնչի մեջ, որ ուղղեն իրենց հոգին. դրա համար տեսքով գրավիչ են, հոգով՝ վաճառող...

ԱՂԲԱՏ ԸՆՏԱՆԻՔԻ ՄԱՅՐԸ

Մի աղքատ ընտանիքի մայրը խորը հավատացյալ էր: Մի անգամ, երբ երեխաներին կերակրելու փող բոլորովին չկար, կինը զանգեց ռադիոկայան և խնդրեց, որ եթեր հեռարձակեն Աստծուն ուղղված իր խնդրանքը: Ռադիոկայանի աշխատակիցները լիովին հասկացան աղքատ կնոջ վիճակը և չմեղմեցին:

Մակայն ռադիոստանդներից մեկին այս հաղորդումը խիստ նյարդայնացրեց: Նա համոզված աթեիստ էր և որոշեց մի փոքր զվարճանալ՝ աղքատ կնոջը ծաղրելով: Նա իմացավ այդ կնոջ հասցեն, հետո իր քարտուղարուհուն հանձնարարեց գնալ խանութ և առատորեն գնել ամենալավ մթերքը: Քարտուղարուհին

վերադարձավ և իր հետ բերեց լավագույն մսեղենը, պանրեղենը, քաղցրեղենն ու նպարեղենը: Բայց որքան մեծ եղավ նրա զարմանքը, երբ պետք նրան հանձնարարեց այս բոլորը տանել աղքատ կնոջ հասցեով:

- Երբ կինը կհարցնի, թե ո՞վ է ուղարկել այս մթերքը, կասես՝ սատանան, պատվիրեց պետք:

Քարտուղարուհին ամբողջ մթերքը հասցրեց կնոջը: Հավատացյալ կինը երկար ժամանակ արցունքներն աչքերին շնորհակալություն էր հայտնում և օրհնում էր քարտուղարուհուն: Բայց երբ ուզում էր հրաժեշտ տալ, քարտուղարուհին հարցրեց.

- Իսկ չե՞ք ուզում իմանալ, թե ով է ուղարկել այս ամենը:

- Ոչ, դա ի՞նչ կարևոր է: Երբ Աստված հրաման է արձակում, նույնիսկ սատանան է ենթարկվում:

Հայերենի այբուբենը աղոթք է

**Արարիչ Բովանդակ Դոյության Դատավոր
Երկնային Չորավոր Էություն Բստ հուն
Թագավոր՝ Ժամանակի Իրերի Լույսի
Խավարի Ծովի Կենդանիների Համայնի Չայն
Ղողանջող Դեմարան Մտաց Յիսուս Նազովրեցի
Շնորհ Ոգեշունչ Չարին Պատժող Չանասեր
Ռաբբի Սրբոց Վկա Տեր Մեր Յանկալի
Ո՛ւ Փառքի Քրիստոս:**

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. *«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արվեց, որ ով Նրան հավատա՛ր՝ չկորչի այլ հավիտե-նական կյանք ունենա»*: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օննիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Աղիմյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Արավելյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Վազարյան Սևարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արմվյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Սիշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արգուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Ղարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Սիեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մեսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org